

РЕШЕНИЕ

№ 376

гр. Враца, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела П. Колчева

при участието на секретаря Бойка Сп. Стефанова
като разгледа докладваното от Стела П. Колчева Административно
наказателно дело № 20231420200889 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59-63 от ЗАНН.Образувано е по жалба на Р. Д. Д. от гр.Враца против НП№ 26-0000948/29.08.2023 г. на Директора на РД"АА"-Враца, с което на жалбоподателя за извършено нарушение по чл.170, ал.6 ЗДвП и на основание чл.180, ал.1,т.2 ЗДвП, е наложено административно наказание –глоба в размер на 100.00 лв. В жалбата поддържана и в с.з., се релевират подробни оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното постановление поради допуснати множество нарушения на материалния и процесуален закон, с искане за отмяната му на това основание.

Ответната страна по жалбата, редовно призована, не е ангажирала становище по жалбата и представител в с.з.

След като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши анализ и преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира от фактическа страна следното:

В РД"АА"-Враца работи по трудов договор лицето Р.К.Д. на длъжност „технически сътрудник“. В това си качество същата има издадена служебна карта от ИА"АА" със срок на валидност до 31.12.23 г. Съгласно представената по делото длъжностна характеристика на служителката, същата изпълнява функции /обобщено/ по административното обслужване на РД"АА", свързано с документооборота и административно обслужване на физически и юридически лица. С тези си функции, длъжността на служителката попада в общата, а не специализирана /т.е.с контролни функции/ администрация на ИА"АА", по смисъла на чл.15, ал.1,т.1-9 и ал.2 от Устройствения правилник на ИА"АА".

На 31.07.23 г., Р.Р. подала писмен доклад до Директора на РД"АА"-Враца с копие до

Управителя на „Тролейбусен транспорт-Враца“ ЕООД. Във въпросния доклад са изложени твърдения и оплаквания, че на същата дата-31.07.23 г. и с цел придвижване към работното си място, Р. се опитала да ползва автобус №23 с посочен регистрационен номер, идващ от с.Лиляче, но в присъствие на всички пътници, била грубо и безцеремонно свалена от водача, от което се почувствала унижена.

Въз основа на доклада, други двама служители на РД“АА“-Враца-св.К.К. и св.Т.Г. извършили допълнителна проверка по документи /дневник за автогара-Враца/, при която установили, че на посочените в доклада време и място, водач на процесният автобус е бил настоящият жалбоподател. При тези данни и само въз основа на изложените в писмения доклад твърдения на колежката си Р., двамата свидетели съставили срещу жалбоподателя АУАН№331050/14.08.23 г. за нарушение по чл.170, ал.6 ЗДвП, изразило се в отказ на безплатен превоз от водача на Р.Р., притежаваща валидна служебна карта, издадена от ИА“АА“. Последвало е издаването на процесното НП, с което за описаното в АУАН нарушение по чл.170, ал.6 ЗДвП и на основание чл.180, ал.1,т.2 ЗДвП, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 100 лв.

Изложената до тук фактическа обстановка се установява от разпитаните по делото свидетели-актосъставител К.К. и свидетел по АУАН-Т.Г., както и от останалите кореспондиращи им писмени доказателства-цитираните писмен доклад, дневник за превози, служебна карта, трудов договор и длъжностна характеристика на Р.Р. и др.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт и в законово предвидения преклузивен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна:

Посочената в НП санкционна разпоредба на чл.180, ал.1,т.2 ЗДвП предвижда отговорност за водач, който откаже превоз на представител на службите за контрол по този закон с МПС за обществен превоз, с изключение на леките таксиметрови автомобили. На свой ред, посочената в АУАН и НП разпоредба на чл.170, ал.6 ЗДвП въвежда право на органите за контрол по този закон да пътуват безплатно с всяко МПС за обществен превоз, с изключение на таксиметровите автомобили, въз основа на карти, издадени от М-ра на ТИТС. В ЗДвП липсва нарочна легална дефиниция на понятията „представител на службите за контрол“ или „орган за контрол“, поради което и настоящият съдебен състав извлича съдържанието на тези понятия от относимата за конкретния казус разпоредба на чл.166, ал.2, т.1-11 ЗДвП, определяща функциите и правомощията на службите за контрол по ЗДвП, определени от М-ра на ТИТС, във взаимовръзка и с тези от Устройствения правилник на ИА“АА“ относно специализираната администрация и правомощията им по чл.91, ал.3,т.1-13 от същия. С други думи, представител на службите за контрол“ или орган за контрол“ по ЗДвП, може да бъде само държавен служител от специализираната администрация, притежаващ компетентост, ценз и възложени му правомощия за осъществяване на съответни проверки по ЗАпр. и ЗДвП. Към тези съждения следва да се добави и това, че очевидно законовата цел на горепосочените разпоредби е да се улесни работата на контролните

органи при и по повод осъществяване на служебните им задължения, а не просто създаване на обща привилегия за всяко лице, работещо в структурите на държавната администрация и притежаващо служебна карта на това основание, да ползва безплатно обществен транспорт, без връзка с преките му служебни задължения.

В случая по делото безспорно се установи, че лицето Р.Р., макар и да е служител на ИА“АА“ към РД“АА“-Враца и да притежава служебно издадена валидна карта от М-ра на ТИТС, същата няма качество на „орган за контрол“ и „представител на службите за контрол“ по ЗДвП, поради което и не попада в кръга на лицата, с право за безплатен превоз, защитавано от разпоредбите на чл.180, ал.1, т.2, вр.чл.170, ал.6 ЗДвП. При това положение и отказът на жалбоподателя да осъществи такъв в нейно лице, се явява несъставомерен като нарушение на тези разпоредби.

Извън горното и както се посочи по-горе, процесният АУАН е съставен от двамата свидетели К.К. и Т.Г. /актосъставител, съответно свидетел по АУАН/, като и двамата не са очевидци и са съставили акта само въз основа на изложените в писмения доклад твърдения на заинтересованата Р.Р., при това без същата да е привлечена поне официално като участник в административно-наказателното производство, в качеството ѝ на свидетел-очевидец по АУАН. При това положение и вмененото с АУАН и НП нарушение, в случая остава и изцяло недоказано от обективна и субективна страна.

При така изложените съображения, обжалваното НП се явява материално незаконосъобразно и необосновано, поради и което и на това основание подлежи на цялостна отмяна, без по-нататъшно обсъждане и на останалите наведени от жалбоподателя възражения, за налични и други негови пороци.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя-адв.К.К. се претендира заплащане на разноски за правна защита и съдействие, които съгласно представения договор за правна помощ, в случая са осъществени по реда на чл.38, ал.1, т.3 ЗА. С оглед изхода от делото, то и искането следва да бъде уважено в минималния размер от 400.00лв., изчислен по реда на чл.7, ал.2, т.1, вр.чл.18, ал.2 НМПАВ.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 26-0000948/29.08.2023 г., издадено от Директора на РД „Автомобилна администрация“ гр.Враца, с което на Р. Д. Д. от гр.Враца, ЕГН:*****, за нарушение на чл.170, ал.6 ЗДвП и на основание чл.180, ал.1, т.2 ЗДвП, му е наложено административно наказание –глоба в размер на 100.00 лв.

ОСЪЖДА ИА„Автомобилна администрация“-София да заплати на адв.К. К. от АК-Враца разноски за осъществена по реда на чл.38, ал.1, т.3 ЗА правна помощ по делото в размер на 400.00 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Враца в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – Враца: _____